

РЕШЕНИЕ

№ 3951

гр. София, 16.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 26.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3810** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.83, ал.6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ).

Образувано е по жалба на А. М. К., ЕГН [ЕГН], от [населено място], кв. Г., [жилищен адрес] срещу отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие с изх. № УРИ 227000-2990/25.02.2021г. на началника на Трето районно управление на Столичната дирекция за вътрешните работи.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че му е необходимо оръжие, тъй като като бивш служител на МВР знае как и при какви обстоятелства да го използва, през 2018 г. бил станал жертва на опит за грабеж, като нападателят се е отказал, тъй като видял оръжието му. Изтъква, че живее в квартал близо до Западен парк, където се разхожда и където често се събирали криминални лица и стават множество престъпления. Претендира разноски.

Ответникът, началникът на Трето Районно управление на Столичната дирекция на вътрешните работи, МВР, изпраща административната преписка. Чрез процесуалния си представител оспорва жалбата, в съдебно заседание и в подробни писмени бележки излага доводи за законосъобразност на постановения отказ. Моли съда да отхвърли оспорването. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не участва при

разглеждане на делото.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление с вх.№ 136700-198/ 25.01.2021 г. до началника на Трето РУ – СДВР [населено място] за подновяване на срока на разрешението за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за тях съгласно чл.87 от ЗОБВВПИ – пистолет ЧЗ К765 № 837468, А. М. К. декларира, че оръжието му е необходимо за самоотбрана като бивш служител на МВР.

Към заявлението е приложена справка за съдимост от Софийски районен съд, че А. М. К. не е осъждан; удостоверение от 21.01.2021г. от [фирма] Стрелбищен комплекс, че А. К. с притежаваното от него оръжие е провел в срока на действащото разрешително учебни стрелби по програма, включваща не по-малко от 50 броя боеприпаси; удостоверение за техническа годност на оръжието ЧЗ-50 фабричен № В37468, калибър 7,65; медицинско удостоверение № 734 от 21.01.2021г.м от психиатър в Център за психично здраве “Проф. Н. Ш.” [населено място], че А. К. не се води на диспансерен отчет в базата данни на центъра; удостоверение рег. № И-1800 от 21.01.2021г. от Националната следствена служба, Прокуратура на Република България, че срещу г-н К. няма данни за обвинения по неприключени наказателни производства.

От докладна записка рег. № 227р-2280/27.01.21 г. до началника на ОЗ РУ- СДВР се установява, след извършено, на основание чл.9, ал.2 от Инструкция I 32263/12 на МВР, проучване, че А. М. К. не е регистриран в масивите на МВР и не е получавана друга информация да поддържа контакти с криминално проявени лица или сам да извършва престъпна дейност. Няма данни да употребява наркотични вещества. Няма получени сигнали за извършени други престъпления или нарушения на обществения ред от него. Въз основа на установените данни е направено предложение заявлението му за презаверка на издаденото му разрешително за дейности с О. да бъде предадено на група “КОС” при ОЗ РУ – СДВР.

С докладна записка рег. № 227р-2739/901.02.21 до началника на ОЗ РУ – СДВР, след извършена проверка по преписката на А. К., при която е установено, че лицето живее на посочения от него адрес, няма данни за наличие на психично заболяване и няма данни за налагани мерки по ЗЗДН, е предложено преписката да бъде предадена на група “КОС” ОЗ РУ-СДВР.

С докладна записка рег. № 227р-3043 от 03.02.2021г., като е обобщен резултатът от извършените справки във връзка с проверките по “преписка вх. № 136700-198/25.01.2021г. по описа на ОЗ РУ-СДВР – на бивш служител - продължение 2300-С” е предложено материалите по преписката да бъдат разгледани по компетентност. Върху докладната записка е поставена резолюция от 04.02.2021г., че “заявителят няма основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие.” Посочено е, че следва да започне процедура по издаване на отказ, съгласно чл. 58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ.

С писмо от 05.02.2021г. жалбоподателят е уведомен, че в искането си не е посочил основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие на основание чл. 87, ал.1, вр. с чл.79 и чл.81 от ЗОБВВПИ. По този повод А. К. е уведомен, че спрямо него започва процедура по издаване на отказ, съгласно чл.58,

ал.1 т.10 от ЗОБВВПИ. На основание чл.34, ал.3 от АПК, му е указана възможността в 7-дневен срок да депозираща възражения, обяснения и/или доказателства, с които да посочи основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на исканото разрешение.

В докладна записка от 17.02.2021 г. се установява, че на същата дата в 10:50 ч. в приемната на ОЗ РУ – СДВР се явил жалбоподателят А. М. К. и подал лично собственоръчно написано възражение с УРИ 227000-253/17.02.2021г. Във възражението си г-н К. посочва, че като бивш служител на МВР през 2002г. му е издадено разрешение за закупуване, съхраняване и носене на огнестрелно оръжие, което му е подновявано през 2008г., 2011г. и 2016г., на основание самоотбрана “по право, като бивш служител на МВР”. Позовава се на извършено през 2018г. престъпление до входа на метростанция В., когато направили опит да го ограбят, но след като нападателят видял оръжието му, се уплашил и избягал, след което нападнал негов съсед. Случаят бил отразен от телевизията. Пред съда нападателят признал, че искал да го нападне, както и да нанесе още един удар на пострадалия, но се уплашил от оръжието му. Към възражението е приложено копие на удостоверение за пенсионер от МВР.

С докладна записка УРИ 227р-2531/23,02,2021г. е предложено на началника на ОЗ РУ – СДВР възражението, депозиращо от А. М. К., да бъде разгледано по компетентност.

В резолюция от 23.02.2021г. върху докладната записка е посочено, че заявителят няма основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на исканото разрешение, на основание чл. 58, ал.1 т.10 ЗОБВВПИ.

На 24.02.2021г. около 13:50 ч. А. К. посетил приемната на група КОС, заявил, че е подал документи в КОС, оръжието си е негова собственост и поради това няма да го предаде. След като му е било разяснено закононото основание, г-н К. предал с протокол за приемане на ОБВВПИ притежавания от него пистолет “ЧЗ-50”, калибър 7,65 № В37468, два броя пълнители, 14 броя патрони и разрешение № 20160181435. Бил му връчен екземпляр от протокола. На излизане със заплашителен тон, заявил, че е бивш служител на МВР и ако не бъде подновен срокът на разрешението му, ще сезира министъра на вътрешните работи, инспектората на МВР и българския съд. Тези факти, заедно с развилата се процедурата по движението на преписката, са отразени в докладна записка 5075/25.02.2021г.

С отказ изх. № УРИ 227000-2990/25.02.2021г. началникът на Трето районно управление на СДВР, на основание чл.58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ, е отказал да издаде разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие пистолет “ЧЗ-50”, калибър 7,65, № В37468 на А. М. К., на основание чл.83, ал.5 от ЗОБВВПИ, и му е указано, че на основание чл.213а, ал.3 от ЗОБВВПИ, може да прехвърли собствеността върху оръжието и боеприпасите в срок от една година от изземването на лица, получили разрешение за производство, търговия или придобиване, като, на основание чл.213а, ал.4, ако не стори това, същите се отнемат в полза на държавата.

За да постанови обжалвания отказ, началникът на ОЗ РУ – СДВР е приел, че липсват данни за актуални, конкретни и целенасочени действия застрашаващи личната безопасност на г-н К. и целостта на имуществото му. Приел е за неоснователно заявеното от жалбоподателя, че като бивш служител на МВР, разрешението му се издава по право, като е посочил, че чл.78, ал.2 от ЗОБВВПИ не

визира самостоятелно основание за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за тях, поради което няма основание да се изключи прилагането на чл. 58, ал.1 от ЗОБВВПИ. Заключил е, че в приложените към заявлението материали не са представени доказателства относно съществуваща или потенциална заплаха за живота, здравето или имуществото на заявителя, а това че притежава огнестрелно оръжие от 2002 г. не задължава структурите на МВР да издадат автоматично разрешение, а се извършва нова преценка за наличие на обстоятелствата по чл.58, ал.1 ЗОБВВПИ.

С писмо № 227000-3049/26.02.2021г. от началника на ОЗ РУ – СДВР А. М. К. е уведомен за постановения отказ. Писмото и отказът са получени лично от него съответно на 23.02.2021г. и 24.02.2021г.

На 05.04.2021г. е подадена жалбата срещу отказа до съда, чрез административния орган.

В хода на съдебното производство по искане на жалбоподателя е изискано и приложено за послужване нощ № 1562/2019 г. по описа на СГС, НО, XXXI състав, относно престъплението, извършено през 2018г., на което жалбоподателят се позовава във възражението си и по което е разпитан в качеството му на свидетел.

Въз основа на така приетото от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149 ал.1 от АПК, видно от отбелязването върху приложения отказ, че е връчен лично на К. на 24.02.2021г. Жалбата срещу него е депозирана е на 05.04.2021г., от лице, притежаващо активна процесуална легитимация, с интерес от оспорването по чл.147 ал.1 от АПК, като засегнато от действието на отказа и пред местно компетентния административен съд. Оспорен е административен акт, който подлежи на съдебен контрол на основание чл. 83, ал.6, от ЗОБВВПИ. Поради изложеното жалбата е процесуално допустима за разглеждане.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт, с оглед основанията, визириани в разпоредбата на чл.146 от АПК, счита жалбата за неоснователна.

Съгласно чл.83, ал.5, във връзка с чл.87, ал.3, чл.79, ал.1 от ЗОБВВПИ, началникът на РУ на МВР по постоянния адрес на физическото лице - заявител, респ. по адреса на съхранение, е компетентен да издава разрешение за съответната дейност. Този индивидуален административен акт е издаден от надлежен орган –началника на ОЗ РУ - СДВР, в рамките на неговата материална и териториална компетентност, което се установява и приетото удостоверение от отдел „Човешки ресурси“, СДВР.

Отказът е издаден в предписаната от закона форма, при наличие на посочените в нея фактически и правни основания, като административният орган е изложил и подробни мотиви, обосноваващи отказа му за издаване на разрешение за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие.

Разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, приложима към спорното правоотношение, регламентира, че разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, културни цели, колекционирание, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. Снабдяването с огнестрелно оръжие в хипотезата на чл. 6, ал. 3, т. 1 ЗОБВВПИ (за самоотбрана) е крайна мярка за опазване на обществено значими блага, поради което в законодателството е установен разрешителен режим, при който за

всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от използването на тази мярка. Доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие за някоя от изрично изброените в закона цели е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ. В случаите на издаване на разрешение законът е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице основателна причина за придобиване на огнестрелно оръжие, като ирелевантно в случая се явява обстоятелството дали на заявителят е било издадено предходно разрешение за носене на огнестрелно оръжие. Т. е. административният орган е длъжен да съобрази наличието на всички изискуеми от закона предпоставки, респ. заявителят е длъжен при всяко отправено свое искане да проведе пълно и главно доказване на релевантните по закон обстоятелства. Следва също така да се посочи, че в тези случаи, административният орган действа в условията на оперативна самостоятелност и разполага със самостоятелна преценка за всеки един случай, а не действа в условията на обвързана компетентност, за да бъде задължен да се съобразява само с изискуемата документация от формална страна.

Ето защо и основна предпоставка за издаването на разрешение за дейностите с огнестрелно оръжие по закона е наличието на основателна причина, която следва да бъде установена от заявителя във всички случаи, когато се иска издаване на разрешение, в който смисъл е и константната практика на ВАС.

Правилни са изводите на административния орган, че искането на жалбоподателя не е подкрепено с доказателства, които да обосноват основателна причина за придобиване, съхранение, носене и употреба на късо огнестрелно оръжие, с което не са налице изискуемите от закона предпоставки за разрешаване на придобиването на огнестрелно оръжие за граждански цели по отношение на жалбоподателя.

Посочената в заявлението причина: „самоотбрана като бивш служител на МВР“ не се подкрепя от събраните доказателства. По делото няма данни да има подадени сигнали във връзка със заплахи или нападения върху жалбоподателя или негови близки, във връзка със службата му в МВР. При липсата на доказателства за актуални, конкретни и целенасочени действия, застрашаващи личната безопасност на жалбоподателя и семейството му, и целостта на неговото имущество, необходимостта от извършване на дейността не е доказана.

Релевираните доводи за потенциална опасност не могат да обосноват по несъмнен начин необходимост от извършване на правно регламентираната дейност, доколкото такава опасност съществува за всеки член на обществото, независимо от неговото занятие. Потенциалната нужда на заявителя не попада в обхвата на специалния закон, тъй като въведеният разрешителен режим изисква установяване на основателна причина, която по несъмнен начин обосновава необходимост от носене на оръжие, извън хипотетични предположения.

Опитът за нападение от 2018г. не е бил свързан конкретно с неговата личност или неговата работа, което се доказва и от факта, че нападателят е нападнал неговия съсед, след като се е отказал да нападне него. Въпреки това обаче да се издаде разрешение за носене на огнестрелно оръжие поради близост до Западен парк, където според нежалбоподателя се събират криминално проявени лица, би означавало единствено въз основа на адресната регистрация на лицата да се издава разрешение на всички граждани, живеещи близо до Западен парк или разхождащи се в него. Тези доводи не

обосновават по несъмнен начин основателността на искането, а тълкуването им по този начин, би довело до въвеждането на опасна практика за необосновано въоръжаване на населението и в частност на всички лица, живеещи в близост до паркове или ромски квартали, каквато не е целта на закона.

Предвид изключителния характер на дейностите с огнестрелно оръжие и необходимостта от установяване на конкретна нужда от носенето на огнестрелно оръжие - конкретна заплаха за личността на заявителя, съдът споделя изводите на административния орган, обосноваващи отказа му за издаване на разрешение за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие.

Липсата на нарушения на материалния закон и административно-производствените правила при издаване на оспорения административен акт налагат извода, че обжалваният отказ на Началника на ОЗ РУ – СДВР се явява законосъобразен, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода от спора и съобразно чл. 143, ал. 3 от АПК, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника направените по делото разходи, изразяващи се в юрисконсултско възнаграждение за осъществената правна защита в размер на 100 /сто/ лева, определено съобразно чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.с чл.37 от Закона за правната помощ, вр. с чл.143, ал.3 АПК.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.1 и ал.2 АПК, Административен съд – София-град, Първо отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. К., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу отказ за издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие с изх. № УРИ 227000-2990/25.02.2021г. на началника на Трето районно управление на Столичната дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА А. М. К., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: